

staae, at jeg fra min Plads, der dog ikke er saa slet beliggende i Salen, har fundet det overmaade vanskeligt at høre flere af Foredragene.

Jeg vil først stille under Discussion §§ 31—35. Den ærede Ordfører har Ordet.

§ 31. Ethvert Medlem, der har forlangt og erholdt Ordet, taler staaende fra sin Plads. Ingen maa enten tiltale eller ved Navn anføre et andet Medlem.

§ 32. Intet Foredrag maa skee ved Dplæsning af skrevne Udarbejdelser.

§ 33. Naar flere samtidigt begjere Ordet, bestemmer Formanden, hvem af dem der skal have Ordet, forsaavidt ikke Noget siden Forhandlingernes Begyndelse allerede har begjæret det. Korte Berigtigelser eller personlige Spørgsmaal kan ogsaa gives Fortrin. Forøvrigt bør Foredragene før og imod et Forslag, saavidt muligt, afværlse med hverandre.

§ 34. Ethvert Medlem er pligtigt at underkaste sig Formandens Kjendelse angaaende Overholdelsen af den fornødne Orden. Naar et Medlem i samme Møde er kaldet to Gange til Orden, kan Formanden foreslaae Thinget aldeles at nægte ham Ordet i dette Møde. Skulde almindeligere Uorden opstaae, paaligger det Formanden midlertidigt at afbryde Mødet, eller, om nødvendigt, aldeles at høre det.

§ 35. Bifalds- eller Mishags-Uttringer af Thingets Medlemmer ansees som stridende mod god Orden.

Ordføreren: I § 31 er en lille Forandring foreslaaet i Forhold til den Forretningsorden, der forrige Aar gjaldt i Rigsforsamlingen. Det heed nemlig, i den tilsvarende § 22 „Ethvert Medlem, der har forlangt og erholdt Ordet, taler staaende fra sin Plads, og henvender stedsse Talen til Formanden, o. s. v.“ I det disse Ord i vort Udkast ere udeladte, da er det ingenlunde tilstgjet derved at tilkjendegive, at de enkelte Medlemmer, der have Ordet, skulle være berettigede til at tale til nogen Enkelt af Forsamlingen istedetfor til Forsamlingen eller, om jeg maa bruge det Udtryk, dens Hoved-Formand. Det er kun for ikke at fremkalde en Misforstaaelse, som om Ordet i allerstrængeste Forstand skulde rettes til

Formanden, saaledes at man skulde begynde ethvert Foredrag med at sige Herr Formand, og gennemføre denne Udtalelssmaade heelt igjennem. Det er altsaa, for at forebygge hvad der maatte kunde faae Udseende af Bedanteri, at man har foreslaaet at udelade Ordene „henvender altid Talen til Formanden“ af Rigsforsamlingens Forretningsorden, uden at man imidlertid har tænkt sig, at Forhandlingerne skulde kunne føres som en Dialog mellem bestemte Medlemmer af Forsamlingen, som personlig udfordrede hinanden, og det er som Varn herimod, at de Udtryk ere blevne staaende, at „Ingen maa enten tiltale eller ved Navn anføre et andet Medlem.“ En anden Forandring er foreslaaet i § 31, der svarer til § 24 i Rigsforsamlingens Forretningsorden; heri hed det nemlig „Naar flere samtidig forlange Ordet, bestemmer Formanden den Orden, hvori de skulle tale, forsaavidt ikke Noget allerede har indtegnat sig dertil.“ Disse Ord udelukke maatte ikke den tidligere Indtegnelse, en Indtegnelse, der fandt Sted, førend den Forhandling, under hvilken man ønskede at tale, endnu var aabnet. Vi have imidlertid troet, at en Indtegning overhovedet har mange mislige Sider, og at en Indtegning førend Forhandlingens Begyndelse ligefrem var forkastelig; saaledes som Regelen nu er stillet i § 33 af nærværende Udkast giver den Formanden en større Ret end tidligere, og den affjærer Indtegningen, førend Forhandlingerne om en Sag er aabnet. Der blev vel i Udvalget rejst Spørgsmaal om at gaae endnu videre, nemlig aldeles ubetinget at udtale, at Formanden uden nogensomhelst vejledende Bestemmelse skulde have Magt til at afgjøre i hvilken Orden Medlemmerne skulde tale, saaledes at Ingen havde nogensomhelst Ret til at faae Ordet tidligere end den Anden, fordi han havde begjært det før. Paragraphens Indhold hjemler Formanden en betydelig Frihed i denne Henseende, men en saa farlig Magts Redlæggelse i Formandens Haand fandt vi dog altfor betænkelig, vi troede at en saa ubegrændset Magt vilde Formanden frabede sig, og vi dristede os ingenlunde at gjøre et saadant Forslag.